

GORE SRCA

VJERSKI TJEDNIK

ZAGREB, 26. VEĀJACE 1950.

GOD. V.

Broj 9

UČITELJEVA PJESMA SIROMAŠTVU

Veliki je bio jedan grešnik. Sv. Vinko Paulski ga obratio. Trebalo je da ustraje u dobru i napreduje u kreposti. Zato mu Svetac među ostalim preporučil odličnu vježbu. Reče mu: »Svaki se dan po nekoliko puta pitaj, tuz što se priljepilo tvoje srce? I ako pronađeš, da se priljepilo neurednom sklonišću uz bilo koji zemaljski predmet, odmah se toga odreci i otrese. Obačnik je poslušao savjet i u kratkom vremenu postigao visoku savršenost.

Najveći i najtjeplji primjer odricanja za sva vremena jest naš Učitelj Isus Krist. On nije ništa imao. Svega se odrekao. Zato je s pravom mogao kazati: »Lisice imaju jame i plice nebeske gnijezda, a Sin čovječji nema gdje da nasloni glavu« (Mt. 8, 20).

Za Njega nije bilo mjesta ni u prenoćištu kad se rodio u Betlehemu. A drugi su stranci tamo našli konačište. Njega je Njegova Majka morala položiti u jaslce, prošle napuštene štališe.

Kad je umro, položili su Njegovi učenicu Njegovo tijelo, u tudi grob. Kad je trebalo platiti porez, ništa nije imalo. Morao je najprije poslati Petra na jezero, da otvori usta prvog ribi, koja uhvati i nađe perezn novac.

On, Najhogatiji, dao je ljudima zemlju i sve na njoj, a da Sebi nije pridržao ništa. Htio je da bude stranac i hodočastnik na ovoj zemlji. On je mogao iz kamenja načiniti zlato. Ali to nije učinio, jer je htio biti siromasima utjeha i svijetli uzor.

On živo opisuje i uzdiže siromasnu udovicu u hramu. Ona je stariha. Navorana lica. Zuljavih ruku. Pogruata stasa. Dolazi u hram, da dađe svoj siromašni dar. A Isus: »Sjedavši prema blagajni za prinose, gledao je, kako narod meče novac u blagajnu. I mnogi su bogataši bacali mnoge. I dede jedna siromašna udovica i stavi dvije lepte. I dozvavši svoje učenicu reče im: »Zaista vam kažem: ova je siromašna udovica stavila više od svih, koji su metnuli u blagajnu. Jer svi su bacali od suviška svojega, a ona je od sirotinje svoje stavila sve, što je imala, sav svoj živče« (Mark. 12, 41-44).

Svi su se tiskali oko hramske blagajne. Farizeji su zvonili srebrom i zlatom, koje su bacali unutra. Još više su toga imali u džepovima i kod kuće u sanducima. I gledali su jedan na drugoga: tko će više dati. Nadmetali se u hramu kao da igraju okladu, a ne daruju hram Božji. A ona je siromašna udovica tražila i posljednji novčić u svoja džepu. Imala je dva novčića. Mogla ih je i razdijeliti. Ali nije htjela. Sve, što

je dala Bogu. I hoće da nitko to ne vidi. Ne će da se nadmeće i pokazuje kao farizeji. Samo Bog i Njegovi sveti anđeli neka budu u njezinoj tihini i skromnosti svjedoci njezinih dobrih djela. Bog će joj to nagraditi, koji vidi sve tajne i skrivite.

To je promatrao Učitelj. A onda iznenada prekida svoju pjesmu siromasitvu. I postaje ozbiljan i oštar. Obara se na književnike, kao zločinca, koji prodiru pravdu udovici: »Čuvajte se književnika, koji idu u dugačkim haljinama i žele, da ih pozdravljaju na trgovima, i da sjede na prvim mjestima u zbornicima, i u začetjima na gozbanama, koji jedu kuće udovičice i pretvarajući se dugog mole. Ti će biti oštri sudenici« (Mark. 12, 34-40).

On se brine za potrebe siromašne udovice. Sučustvuje e njezinim brigama. Kako je samo divno ono mjesto, gdje o tom govori kod sv. Luke: »U jednom gradu je bio jedan sudac, koji se nije bojao Boga i nije mario za ljud. U onom gradu je bila jedna udovica, i dolazila k njemu govoreći: Obrani me od moga suparnika. I ne htjede za dugo. A najposlije pomisli u sebi: Ako se i Boga ne bojim i za ljude ne marim, ipak ću obraniti ovu udovicu, kad mi dosaduje, da napokon ne dođe i iščuška me« (Lk. 18, 3-5).

On govori o siromašnom Lazaru, koji leži sav u ranama pred vratima bogata, ohola, tvrdokorna i rasipna raspukiće. U njega je kod prepuna stola zvcket čaša i vrčeva uz raspo-

jasan smijeh i šala. A Lazar je napušten, zaboravljen. Psi mu ližu rane, koje su zahvatile cijelo mu tijelo. Kao ono Jobu na gnojštu. Samo mu usta i lice ostalo netaknuto. A time hvati i veliča Boga svoga. Mukotran je i nevoljan na zemlji. Ali dookraj taj prebjedni siromak slavi slavije u svijetlim dvoranama neba, a bogati raspukiće moći vječnog muku u vatrenom moru pakla. (Luka 16, 19-23). I doista su: »Blazeni siromašni duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko«.

Ovo je Učiteljevo slavljenje i opjevavanje siromasitva prodirlo osvuda. U stanove Galilejskih ribara na Genzaretskom jezeru. U siromašne potleušice judejskoga gorja. Na ležišta bolesnika. Do ulju utamničnoga i oskudnoga Ivana Kristitelja. Svagdje je odjeknuo veselim jekom u potištenim dušama. Potisnuo je iz zoktaka nevoljnika teške misli, žalosti, zlovolju i očaj. Unijelo je svježano i veselo raspoloženje u mali i prezreni svijet ove zemlje.

Učitelj je rekao i zašutio (Mrk. 14, 6). Ali njegova pjesma siromasitvu neprestano odzvanja sirom svijeta: »Blazeni siromašni duhom, jer je njihovo kraljevstvo nebesko... Blaženi kroki, jer će oni baštiniti zemlju... Tražite najprije kraljevstvo Božje i pravdu njegovu i sve će vam se ovo dodati... A tko se mača hvata, od mača će i poginuti« (Mt. 5, 3-5; 6, 33, 26, 52).

Učitelj je rekao i ušutio. A Njegova se pjesma siromasitvu neprestano pronosi i vječno odzvanja sirom svijeta...

Isus u hramu u umjetnosti

Isus međutim dospje do dvanaeste godine. Do doba, kada svaki Izraelčanin postaje sinom zakona i osobno ispoljeda svoju vjeru. U ovo vrijeme Isus raspravlja s učenjacima u hramu u Jeruzalemu. Ovaj prizor: Isus posred učenjaka, umjetnici različito obraduju. U rukopisima IX. i XII. stoljeća Isus se prikazuje kao mladi muž, koji posred učenjaka drži Sveto Pismo i blagosilje ili dostojanstveno naučava u svojstvu Učitelja svijeta.

Talijanski slikar Giotto Bondone (1266—1337) osjeća kod Isusa duševnu živahnost i prikazuje ovaj prizor u slikoj crkvi. Dječak dostojanstveno sjedi posred učenjaka u hramu, diže prste i podučava zadivljene pravke zakona. Među njima vladaju svečana tišina.

Ovaj prizor prolazi tako kroz čitavi srednji vijek.

Veoma prostodušno prikazuje ovaj prizor amijenska škola XV. stoljeća u Francuskoj. Isus kao Dječak sjedi sam dosta visoko pod nebom nad prijestoljem. Naivnoću mladosti Isus nabraba na prste dokaze. Oko njega su učenjaci

srednjega vijeka i svi traže na nebu onoga Boga, o kojemu im ovaj Mali prijateljski razlaže.

Preporod raspruje ozbiljni značaj predmeta. On traži više živahnosti u mnoštvu, ali također i manje uzvišenosti.

Bernardin Pinturicchio (1454—1513), slikar umbrijske škole, crta taj prizor pred hramom u trijemu s dosta osoba. Zadivljeni učenjaci bacile knjige na zemlju.

Bernardin Luini (1475—1529), dostojni Leonardov nasljedovatelj, prikazuje božanskoga Dječaka, gdje raspravlja s učenjacima dižući desnicu k nebu.

Od tada umjetnici tako nastavljaju ovaj predmet, i prikazuju ga često kao pravu raspravu.

Njemačka škola sakuplja oko Dječaka podsmjehljiva i zavidna lica.

Naše doba pravi katkada veoma lijepe djela s istinitošću izražaja i značajeva.

»Koji živ u zakonu Vjelnjega pod zaštitom Boga nebeskoga prebiva« (Ps 90, 1)

Uz Ulazu daosnjav Mise

Vladaj jezikom

Ovaj put promatramo jezik ne kao okusno sjelo, nego kao sredstvo za okušavanje misli, želja i osjećaja putem govora. Govor je povlastica čovjeka i uzdiže ga daleko nad najsvršeniju životinju.

Jezički Kolika je snaga u njemu za dobro i za zlo! Ako on kao organ okusa može da kršćanstvo svršenosti stavi mnoge zapreke, to još više može on kao organ govora da čovjeka smeta na putu k svršenstvu.

Jezič je malen, a ga je teško zadržati. Sv. Jakov čezla, da životinje možemo kroiti: »No jezika čovjek ne može zadržati i sv. Augustin mu tuž: »Divni životinjama znače čovjek zavladati, a jezik ne zna. On ukrotilava, a jezik ne zna zadržati. Druge može prisiliti, na nešto, sebe ne može. Isti Svetac spoređuje jezik trajno utarenoj peći, iz koje sukija plamen stvarnih, razbudnih, arditih i mrskih riječi, a za ču opet d m apraznog, besposnog, nečistog i neobjasnog razgovora. On nema povjerenja u svoju snagu, da ugasi taj plamen, pa kaže: »Ti hoćeš, Gospodine, da se u tom svladam. Daj mi, što zapovijedaš, i tada zapovijedaj što želiš«.

Jednako čuvstvo ponosnosti očtuje sv. Grigor Nazijanski, kad u kasnijim godinama priznaje, da nije nikada mogao jezika potpuno ukrotiti, makar ba beskrben boleću ostario je oslabio.

Ako su sveti, koji su stalno nad sobom bdjeli, ovaiko o sebi govorili, kako je to u nama, koji ništa ne pazimo i nimalo nismo opretni u govoru.

Opat Pambo čuvši iz ustiju nekog monaha riječi proroka Davida: »Čovjek oputove svoje, da se ne ograđesim jezikom svojima«, rekao je: »Stani i ne moj dalje čitat. Kad si potpuno prisvojim taj nauk, slušat ću dalje«. Poslije nekoliko godina zapitaju ga, zašto ne dolazi, da sluša daljnje nauke. On odgovori: »Omru prvu u samu Jos proveo u djelo«.

Kako je teško svladati jezik, svjedče svagdašnje iskustvo. Duhovni su vladali bez sumnje osoba, koje su tijekom vremena napustile svoje pogriješke, u koje su običavale upadati. Našli su one, koji su junackim svladavanjem ostavili grešne prigode, nečistoću, vanjski sjaj, lažnu i sklonost svjetlom stvarima. Ali takove, koji bi uvijek i u svemu svladavali svoj jezik, jedva su ikada sreli. Gdje su oni, koji posjeduju toliko svladavanje samoga sebe, da bi se mogli ukloniti svim vrstama grijeha, koji se počinjaju jezikom? Ne kaže li sv. Jakob, da je jezik čitav svijet nepravde, nemirno zlo, puno otrova smrtonosnoga. On sabire grijehe i pogriješke svake vrsti, da nanese nepravdu i da skodi Bogu, bližnjemu svome i sebi samom. Ovaj saluta u srdite i nestripilive riječi, onaj u beskorisne i ispravne blagbajne. Težki ne može da ne izreče oštrh primjedaba ili udjeljivih izraza, koji vrijeđaju kršćansku ljubav. Drugi ne mogu da se otvore neprestano dugim ogovaranja i omalovažavanja drugih, ništ svoje hvalisavosti. A ako se radi o osobama, koje nemaju njezne savjesti i ništa im nije do velikih grijeha, tada čujemo iz njihovih usta čitavu poplavu pogrdnih, nečistih i drugih bezobzirnih riječi.

Dosta u punim pravom kaže Knjiga mudrosti: »Tko nije svojim jezikom sagriješio?« A sv. Jakob ne ustrežava se da ustvrdi: »Tko nijednom riječju ne pogriješio, taj je svršen čovjek«.

Zlatni most

Pokora, post, samocista, odricanje. Teško su riječi za mnogu dušu. Imade ih, koji su ih potpuno izbacili iz svoga rječnika. A neki su to pokušavali, kako ne bi za njih snal ni u prkličinom životu.

Ali što se dogodilo? Ono, što nam nije bilo drago ni čući. Što smo držali samo za lozice, kajli smo osnažili korizmeno vrijeme. Ono, prilično se ugrižali kao nepriljatan gostina. Ono nam je jednoga dana postalo svakidašnji kruh. S time nas je naline sprijateljio prvi i drugi svjetski rat. On nam donijele obilje žalosti, nova trpljenja, potoke krvi. Bog je dopustio, da smo tada stikom prilika ušli u pokoru i razne vrste odricanja i trpljenja, kojima se nismo ni nadali. Kako sreće, da ih nismo znakovima, da Bog dobro kaže i nama. Zato nam je i dopustio, da se popravimo. Zbog čega?

Hecemo naline ili ne smemo, osim naših želja zahvaljeva, postojbe i Božji namjena, kojima smo se dužni podložiti. Pretpostavimo li ih, petičini smo prekršaj Božjih prava i odredaba. Učinili smo grijeh, kako se to zove u našem pučanku govoru. To znači: teškina prestupkom je našao iaz, provanjia izmislila nas i našega kovačnoga cilja.

Nekd prepovjednik reče: »Izma samo jedana met preko teza penora. A taj se zove: pokora. Taj pak most nije vrijeme stvorio. On je pomisliti most, koji danas stoji, nego se stije. Dan je za svu život. A mo je vrijeme smrti. Tada je za mnoge taj most dignut Sv. Augustin kaže: »Ja sam izmalo bio nekoga našao, koji bi imao dobru smrt poslije stoga života, ako se nije pohajao. To je imao samo računajnik na križu, ali i on se kajao.«

Osim pokore drugoga sredstva nema, kojim bismo mogli izravnat naš dug prema Bogu. U to ime možemo proštavati Sv. Pisma Staroga i Novoga Zavjeta. Eno u Novome Zavjetu stoji riječi: »Kako ne budete čini pokore, svi ćete tako propasti (Luka 13, 3). Ovi su riječi, koje najviše izdale iz ustiju nekoga prekrjanca ili farizeja. Njih su izrekla usta Sina Božjega, koja su gverila: »Budite li mesni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti« (Mt 11, 28). Spasitelj je to govorio, jer je svojim prorokim pogledom vidio, kako će doskora ulicama Jeruzalema odzvajati kopla rimskih konjanika i kako se teci potoci i krididavnog našta. Vidio je, kako taj narod prezire opomene Gospodnje i Njegova preteče: »Pokoru činite, jer se približi kraljevstvo nebesko« (Mt 3, 2).

Tako je o pokori govorio Gospodin onda, iako govori i danas. On se nije promijenio. On se nije grijehu prilagodio. Tek je Njegova zamjenila sv. Crkva uvajila slaboc ljudske. Naše živane poremećenosti. Uzela je u obzir svjetske prehrabene mogućnosti. Zato je ublažila pokoru, staru strogu pokoru. Prilagodila je našim prilicama, ali je nije uknila. Zadržala je njezin duh i smisao. I nas potiče na to i u svojem poukama. I u mislim obrascima. I štapanjem Evanđelja o pokori i odricanju, osobito u korizmeno vrijeme.

Danas su dokinuti mnogi postovi i nemral. No Crkva nas uvijek potiče, da se u duhu pokore odriemo i susdržavamo. Da raznašijamo muku Isusovu. Obavljamo poboznost sv. Križnoga puta. Da se više i bolje molimo. I tako, više s Bogom drašimo. I Njemu se približavamo.

Kao što je u fizičkom svijetu elektricitete a potelo, koje vodi i veoma mnogo pe-čava i koristi, tako je i molitva u dušorednom svijetu. Nemojmo zaboraviti, da su molitve poboznih muševa i mladića, kao visoki bregovi i na njima tankovrhne jelove šume, koje pod nebo strše i oblake Božjih milosti naj-snažnije privlače.

Posebna vrsta pokore su svakidašnji križevi, koje nam Bog šalje, a mi ih rado prihvaćamo. Oni su to gorke li-čakovi i bolesnička hrana, koja se daje za održavanje bolesnika. Iao bolesnik, ako mu liječnik kaže, da može je-šiti što hoće. Znak je, da mu pomoci

Nakon istočnoga grijeha, po kome je čovjek pao u sužanjstvo nebesoga duha, trebalo je čovjeka okupiti.

Okupiti znači: povratiti čovjeku prvotnu slobodu iako, da se piati Bogu zatrljena cijena. Za odkup ispod daviove vlasti, u koju je čovjek pao time, što je Bogu nanio beskonačnu uvredu, trebalo je dati Bogu beskonačnu učenju ili neizmjeru zadovoljstiju. Takvu zadovoljstiju sam čovjek nije mogao dati, jer čovjeku napravio ništa nema, što bi bilo sasvim njegovo. »Što imaš, čovječe, što nisi primio od Boga? Ako si primio, što se hvatila, kao da nisi primio?« (1 Kor 4, 7). Što dakle, ima čovjek, što bi kao svoje mogao dati Bogu? I duša i tijelo, svo dugosna i vjernašta dobra. Kolima se čovjek študi, dar su Božji, vlasništvo su trojdnoga Boga, a čovjek je samo upravitelj. I kad čovjek nešto daje Bogu, samo vraća posuđeno, daje natrag darovano. Čovjek je u poređbi s Bogom ništica. »Svo izbrojaj si dane meje, i život je moj pred Tobom kao ništa. Ustifnu sve je ispraznost, iako i svaki život čovjek« (Ps. 39, 6).

Na Gospeđ je Bog u svojoj mudrosti odvijeka našao način, kako će okupiti čovjeka. Bog je odvijeka odlučio primiti zadovoljstiju Isusa Krista, posrednika između Boga i ljudi. »Jedan je Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Isus Krist, koji daje sebe za otkup za sve« (1 Tim 2, 5-6). Tako nas je Bog pomorio sa sobom preke Isusa Krista, Sina Božjega, koji je baš u tu svrhu postao čovjekom, da spasi čovjeka od propasti. »Sve je od Boga, koji pomiri nas sa sobom ne križu; i daje namu službu pomirenja, jer Bog bijaše, koji je u Kristu pomorio svijet sa sobom, ne računajući ni prestupke njihove i pređavši im nauku o pomirenju« (2 Kor 5 18-19).

Ovu nam je uzetienu i ustjenu istinu objavio Isus Krist, kad je rekao: »Tako je Bog ljubio svijet, da je Sina svoje jedinorodnoga dade, da nijedan, koji vjeruje u Nj, ne pogine, nego da imo život vječni« (Jn 3, 16).

Time je prenamrd i svemoguć Bog jedinio i proslavio milosrđe i pravednost Božju. Milosrđe, če Bože spasiti čovjeka od vječne propasti i povratiti ga u svrhnamrdni red, a pravdi če Božju biti zadovoljeno, jer će mjesto svih ljudi zadovoljiti Bogu sam Sini Božji. Sin če Božji zadovoljiti više nego potčinjati i savrieno, jer će ne samo potčinjati samoga sebe, da postane čovjekom, nego će i tramočno trpjeti i umrijeti na križu. »Krist je ponizio sam sebe postavši poslušan do smrti, do smrti na križu. A za to ga i Bog uzvisio i darovao mu ime, koje je nad svako ime, da se u ime Isusovo pokloni svako koljeno onih, koji su na nebu

i na zemlji i pod zemljome (Filp 2, 8-10). Sv. Anzelmo veli: »Zadovoljstiju je mogao dati samo Bog. Nu zadovoljstiju je dugovao samo čovjek. Trebalo je, dakle, da zadovoljstiju učini Bog-Čovjek.«

Ovo djelo Boga-Čovjeka Isusa Krista, koji nas je kao naš Spasitelj izbio od grijeha i opet nam pribavio život i pravu na nebo, zovemo otkupljenjem čovjeka.

Milosrđe Božje

Na nijed. stije je postojan pšenica, rastu zajedno i pšenica i kukulj. Gospodar znae, da bi mogao sbrati kukulj, ali bi također ištipao i pšenicu, stoga odredi, neka raste oboje do žetve. Kada usjev dozori, kukulj će uništiti, a pšenicu skupiti u svoju žitnicu.

U Kristovoj priči razabieramo veliko Božje milosrđe za nas grijehnike. Kada vriedamo svoga nebesoga Oca, mi smo i našli i Gospodar bi mogao da nas kazni još prije, nego naša zla djela urode do nepopravljivih krivnja. Ali zar ne bi strudeli i oni, koji su došli, kada bi Božja kazna zahvatila sve, što nije na Njegovoj strani!

Bog, koji je Dobrotu i Ljubav ne če ovako lo na zemlji. Bog je milosrdan ljudima, iako često nismo dostojni Njegova milosrđa, iako često naštanu, da nam grijesi guše dobro djelo. Ali kada dozori žetva, onda će Gospodin

Talijanski radio za Svetu godinu

Za vrijeme praznika Svete Godine talijanski radio prenosi će u svojim programima mnoge koncerte crkvene glazbe. Među najvrijemim izvedbama spominja se djela visoke umjetničke vrijednosti, kao što su: Missa Donizetta, Liszta, Scarlattia i Rossini. Od kompozicija crkvene glazbe bit će na talijanskom radiu izvedena trilogija »Djelinstvo Isusovo« od Berliozia, misterij »Sv. Franjo Asiški« od Malipiera, oratorij »Nazarenc« od Perosa i Wagnerov »Parsifal«.

Osim muzičkih priredaba talijanski radio izvesti će i nekoliko prozih i dramskih djela poznatih katoličkih književnika. Tako Calderonov autokameral »Sveta Godina u Rimu«, »Atalija« od Racinea, »Adele« od Manzonia, »Podjela Juga« od Claudela, »Ivana Orleanska« od Péguyea, »Ubištvo u katedrali« od T. E. Elcica, »Dani bez kraja« od Eugena O'Neilla, »Muka Isusova« od Enrica Paa.

Osim ovog programa talijanski radio davat će svaki dan prijenos krat-

Sveta Crkva pjevu u svojim obredima na Veliku subotu u Isuzu: »Koji za nas vječnom Ocu plati Adamov dug i zadužnicu stare krivnje nalostivom krvlju Isuzina. Jer nisi nam ne bi koristilo rođenje, da nismo zadobili okupljenje«. Crkva se divi neprijateljivosti ljubavi Boga Oca, pa znatno u čast Njemu pjeva: »O neprocjenjiva li milovanja ljubavi: da sužnja otkupiti, Sina si predao.«

stičući se milosrdnom, namu obrima i nama zlima.

Pamlimo ovu gricu o Božjem milosrđu i sudu ljubavnomu kukulji iz svojih srdaca, kako nikada ne bi svanuo čas, kada će biti kazna, da to smrti učinimo. Neka dobri usjeti ase na svijetu našega života, usjevi, blagoslovljeni Božjom dobrotom. Neka se mišli i zli postupci nikada ne guše dobro, koje je jedno mišle, u čian žetve, uču u svjetlost i pravdu.

Naš život na zemlji vjenjeme je našo-vo namu i dostojenjavu, ali i čas žetve se bliži, mnogo puta prije nego mislimo i očekujemo. Čas žetve, kada se ubire vječna žetva ili vječna kazna — kada ništa više ne možemo pokriži ni našim, jer će sva naša djela stati na suvo tlesno.

KATOLICIZAM U JAPANU. — Prema najnovijim statističkim podacima u Japanu sada ima 118.982 katoličkih vjernika. Katakumena Tj. onih, koji se pripremaju, da prime sv. krštenje, ima 15.373. Svetenika ima 548, od kojih 175 Japancina. Osim toga postojbi veliki broj redovnika i redovnica te katehista. Među svima njima ima dosta veliku taru Japancina. Japan broji 80.000.000 stanovnika.

NEKADROBN SPOMENIK ISUSOVČU WUYEKU, koji je umro 1599. g., blagoslovio je u krakovskoj katedrali kardinal Sapieha. Isusovac Wuyek prvi je preveo Bibliju na poljski jezik.

S KONGRESA INDOINEZANSKIH KATOLIKA, održano u Diakrti, upućen je poziv katolicima, da suraduju na izgradnji mlade indonezanske Republike.

PODLISTAK

Ne zaboravi me

U rano proljeće, kad blagi povjetarac razbulaže hladnocu i mlada se tra, va tek počine zeleniti, alpske doline oarite su već cvijećem. Na livadama, čudno zelenima, niču mali cvjetčići, dozivaju jedan drugoga da pozdrave rođanje sunca.

Gospodar ih zelenih livada je cvjetak azurno plave boje, koji se zove »Ne zaboravi me«. Svuda uokolo njega biljade to i biljade tog sitnog modrog cvijeta i livade su na mnogim mjestima kao nebo plave.

Bilo je to u jedno prokano predjelo, jutro. Doline i bregovi zemaljski bili su osuti cvijećem. Svuda uokolo samo cvijeće, cvijeće, cvijeće... Tko ga je stvorio? Tko mu je dao odjelko tlo, i, gdje, ljepše od kraljevskog? Tko ga obavljava toplim sunceom? Tko ga miluje blagim dahom povjetara? Tko? — Bog! — I s livada i cvjetnih brežuljaka.

sema. Tako je i u duhovnom pogledu. Ako si nekoje sve dopušta.

Zato molimo Gospodina, da nam dade i uzdignuti, da stavaramo izmudu našu i Njega zlatni mest svakodnevnog molitvom, pokorom i odricanjem, samosmatanjem, svakidašnjim križevima. Ljubimo ih. Zlatni su most.

ka dazala se k Njemu veličanstvena himna ljubavi i zahvalnosti.

Ali cvijeće još tada nije imalo mena i Gospeđ je morao sici u to proljetno jutro da svakom cvjetčiću nadlene ime. Saa je s neba na zemlju posutu cvijećem. I cvijeće Ga je značiteljno iščekivalo. Dragi je Bog bio obučen u bijelo, i čeruo je tako lagano, kao da svojim nogama miluje travčice i cvijeće. Iao je lagano, a mada su cvjetna srdača kucala od uzbuđenja.

»Kakvo će mi ime dati?« saptao je jedan drugome i pritom su dazali svoje ruke više vjenčice, da vide, već iz daleka kad će im se Gospeđ približiti. I došlo je! Hodao je lagano. Govoreći svojim slatkim glasom, zadržao se kod svakog cvjetka. Stakome je rekao svoj slatku riječ i poklon o mu svoj smiješak, a pri tom su Mu iz ustiju izlazila, dražama imena kao slajno biserje: ljubica, jagorčica, krasuljica, matičica, ciklama i mnoga, mnoga druga.

U sredini tog čudnog, serenog soga tkoao je srebn potokčić. Uz njegovu obalu, pod grmom čekao je Gospeđa mali plavi cvjetak. Malo je sreće snažno udarilo. Vidjet će Gospeđa! Kakvo će mu on ime dati?

Čekao je, čekao, čekao...

Svemoguć se približavao, ovo Ga koračalo, ali... oh, prošao je, prošao je! Bog i nije vidio malog plavi cvjetak ni, pod grmom. Kako li je iznena bilo njegovo malo srdače. Očat će bez imena, on jedini bez imena.

Tada se sažubje jedan njezin, držeći si glas iz grma: »Gospodine, Gospeđ ne, ne zaboravi me!«

Gospeđ je to čuo, vratilo se, saginuo se nad malog plavi i upitao: »Šta želiš, mali cvijete? Ime? Bojao si se da tu će zaboraviti. O, Bog nikada ne zaboravlja, mali cvijete!« »Zvat ćeš te: Ne zaboravi me. Jesi li zadovoljan?«

Nasmjeh se blago i podo veličanstveno sredinom livade. Nasmjeh se ganut mali cvjetak i prošpota: »Gospodine, nikad te ne ću zaboraviti. Za tebe neka bud modro, mog vjenčica, tko u čas dražest moga cvjetati.«

Dragi čitače, budi i ti kao ovaj mal plavi cvjetak. Od ovog časa neka se tvoje srce i tvoje mali diču k Njemu, da Mu kažu, koliko Ga ljubis. Od Njega jednog traji pomoć i zaštita i budi siguran da te ne će zaboraviti, ti mali cvijete ove zemlje, kao što nije zaboravio ni jednog cvjetka s livade.

I. Korizmena Nedjelja

POVIJEST JUBILARNIH GODINA

Najprikladnije vrijeme

26. II. 1950.

Sv. Misla počiva ovako: Kad me aznove, misliš da ga, dat tu me duge živi. Koji živi u zakonu Vrhnege, pod zaštitom Boga nebeskoga prebiva.

U Poslanici (II. Kor. 6.1-10) daje sv. Pavao naputak, kako da se kršćani vladaju među drugim ljudima, a osobito u protivnicima. «Bratko! Opominjemo vas, da ne primate uzalud Božje milosti. Jer on kaže: Usi mi sam to u dan moje dobre volje i pomagao mi doista, sad spasiš! Što sada je vrijeme spasiti, sad je vrijeme spasiti. Nemojmo sablažnjavati nikoga, da se ne kud naša služba. Nego se u svemu držimo kao Božji sluga s mnogo strpljivosti u nevoljama, u potrebama, u tjeskobama, u udarcima, u tamnolacima, u pobunama, u bijednjama, u postovima, i u štoci, u znanju, u makotoprnosti, u ljupkosti, u duhu Svevoljama, u nevinosti ljubavi, u zadržanoj riječi, u sli Božjoj, s oružjem pravde nadamo i nalijevo, sa slavenjem i sramotom, žim i dobrim glasom. Kao zavodnici, a istiniti, kao nepoznati, a poznati, kao oni, koji umiru a evo živimo, kao kažnjeni a nebijeni, kao žalosni, a uvijek veseli, kao siromašni, a koji obogaćuju mnoge, kao oni, koji nemaju ništa, a imaju sve».

Sv. Evaselije (Mat. 4.1-11) opisuje, kako je davao krmak, a postojni, u pustini. Duh odvode Isusa u pustinu, da ga kušava. I kad je postoj 40 dana i 40 noći, ogladni. I dođe k njemu napamnik i reče Mu: «Ako si Sin Božji, reci, da ovo kamenje postane kruhom. On odgovori: Pisano je: Ne živi čovjek od samom kruhu, nego od svakoj riječi, koja izlazi iz Božjih usta. Tada ga davao uzme u sveti grad i potjera ga s rub kamata i reče Mu: Ako si Sin Božji, baci se dolje, jer je pisano: Anđelima je svojim zapovjedio za tebe, i posit će te na rukama, da gdje ne zapneš o kamen svojom nogom. Isus mu odgovori: Ali je pisano: Ne kušaj Gospodina Boga svojega! Davao ga još uze na vrlo visoku goru, pokazao Mu sva kraljevstva svijeta i njihovu slavu i reče Mu: Sve ovo dat ću Tebi, ako padneš, te mi se pokloniš. Isus mu ne reče: Odlazi, sotonu, jer je pisano: Gospodinu se Bogu svomeu klanjaj i Njemu jedinomu služi! Davao ga tada ostavi i dođu anđeli i služili su Mu.»

Pouka: I nama davao došaptava li i obćanja, koja ne će i ne može nikada ispuniti, jer je sam veliki siromani i dajao nam, da ne imamo ništa, nego budimo jaki, te ga Isusovim imenom otklanjamo od sebe, i dajmo miesta anđelima, da nas vode putem kreposti.

IZ ENGLJSKE. — U Engleskoj se je pojavio veliki pokret u priklonjenju i sjedinjenju svih kršćanskih crkava. Veliki i ugledni londonski list «Times» organizirao je anketu o ovom pitanju, u kojoj je sudjelovao veliki broj osoba iz svih društvenih slojeva. «Times» je ovu anketu dao tiskati u jednoj posebnoj knjizi, pošto je anketa izazvala ogromno interesiranje u publici. Na jednom velikom skupu engleskih katolika održao je govor o ovom pitanju apostolski nuncij u Londonu. On je u tom govoru iznio načelno stajništvie Katoličke Crkve u pogledu sjedinjenja svih kršćanskih crkava. I u vrhovnim krugovima Anglikanske Crkve ovaj pokret je imao velikog odjeka. Iz Vatikana javljaju, da je tako dopunovao tajnik za vanjske poslove Anglikanske Crkve. Bio je primljen od voditelja Državnog ureda u Montini. Kako se saznanje, tajnik za vanjske poslove Anglikanske Crkve prodošlo je mrgu, Montini, da se u Rimu ustanovi stalno tajništvo pokrela za sjedinjenje kršćanskih crkava. Tajništvo bi imalo za zadatak, da ujedini i uskladijuje, rad oko crkvenog jedinstva svih kršćanskih svjetla.

PARISKI NABBISKUP mgr. Felin uputio je svojim vjernicima okružnicu, kojom poziva na skupljanje mladozaga za katolike u Njemačkoj.

RADIO-CINE zove se nova serija (raspisi) francuskih katolika, koja obradivati pitanja katoličkog filma i radio programe.

III.
Peta jubilarina godina našla je na Petrovoj Stolici papa Nikolu V., velikog humanista i svećenika, puna apostolskoga duha, okružena ljudima, koji su započinjali u Rimu najslavnije dane Renesance kao što su: Donatelo, Ghiberti, Pier della Francesca, Leon Batista Alberti i drugi.

Počeo se četvrti jubilarina godine po redu proslaviti 1423. g. pod papom Martinom IV., papa Nikola V. odredio je, da se proslave jubilarnih godina slave svake 50. godine, kako je to prije odredio papa Klement VI. Na Badnjak 1449. g. on je podijelio potpuno oproštenje svima onima, koji 1450. g. posjete pored bazilika sv. Petra i sv. Pavla u Lateransku baziliku i baziliku sv. Marije Sniježne (Magdore).

Veliki posjet vjernika zabilježili su kronisti onog vremena i ovog puta. Jedan od njih, Benedetto di Cola delo Maestro piše: «U prosincu došlo je nebrojavno mnoštvo i svakog se dana povećavalo, tako da minoviti i pekarne nisu stizavali, da zadovolje potrebe za kruhom». Bilo je stoga odredio, da se ograniči broj hodočasnika, koji su ulazili u Rim.

Na ova mjera nije bila dostatna, da spriječi veliki zlo, koje se svebilo na pobožne hodočasnike. U mjesecu svibnju zavidela je među hodočasnima velika kuga, koja je ubrzo zahvatila i one hodočasnike, koji su iz Toskane i Lombardije došli u Rim. Veliki Grad bio je sveden na svoj hodočasnik nije bio spreman i svojoj domovini Stoga je broj posjetnika Rimu naglo spao i nije se više podizao do kraja godine.

Jedna od svečanosti, koja se najviše usjedla u sjedejan hodočasnika onoga vremena, bila je kanonizacija sv. Bernardina Sijenskoga, koja se je zbilja prije same pojave velikog kuga, 1409. franjevačke Male Broće došlo je na kanonizaciju svoga subratla. Među njima bila su i četverica, koji su kanjilje bili proglašeni svetima. To su bili veliki borac protiv Turaka sv. Ivan Kapietran, propovjednik sv. Ivan della Marca, Petar Regalado i brat laik Diego d'Alcarea, apostel bolesnika.

Među ostalim hodočasnima, koji su u to vrijeme bili prisutni u Rimu, bila je i sv. Eralia.

Neprestano mijenjanje slavljenja jubilarnih godina navelo je papi Pavlu III. da konačno bulom «Ineffabilis» 1470. g. odredi, da se jubilarina godina ima slaviti svake 25. godine. Sijenska jubilarina godina slavljena je dakle 1475. g. pod papom Sixtenom IV. Od ove godine jubilarina godina stavila se do

dana redovito svake 25. godine.

Sedma jubilarina godina pala je u doba velikog umjetničkog stvaranja talijanske Renesance i preuzne uloge, koje je papinstvo imalo u tom stvaranju. 1492. g. započelo se s rušenjem stare i trojne bazilike sv. Petra i gradjenjem nove. 1500. papa Aleksandar VI. otvorio je na Svetu Godinu Vrata na bazilici sv. Petra i tako uveo običaj, koji se sačuvao sve do današnjeg dana. Te je godine bio prisutan u Rimu poljski svećenik Kopernik, koji je učinio u kretanju zemlje oko sunca učenjone najveće znanstveno otkriće onoga vremena.

Zbog Luterova odcepljenja u Njemačkoj i u ostaloj Evropi, jubilarina godina 1525. bila je slabo posjećena. Veliki ratovi, koji su se vodili između Francuske i Španjolske, upleli su i u politiku država u krvave sukobe. Dvije godine nakon proslave Svete Godine, 1527. Rim je bio osvojen od trupa Karla V. i opljačkano.

Tridentinski crkveni sabor učinio je Rim opet središtem katoličke obnove, iz kojeg se katolička vjera proširila u novi svijet i učvrstila i obnovila u starom. Djelima pak neposredne umjetničke vrijednosti pape Pija IV. i Siksta, ukazali su Vjetrovi Grad i katolicizirali veličinu obnovljenog Papinstva. Najveće zasluge za to imali su dva čovjeka: Ignacije Lojola, osnivač isusovačkog reda, i Michelangelo, veliki slikar, kipar i pjesnik.

1550. g. kad je papa Pavao III. proglasio novu jubilarinu godinu, u Rimu su se našli Ignacije i Michelangelo. Veličanstveni kupola, podignuta nad bazilikom sv. Petra po zamisli Michelangela, koja je te godine bila uzgornom završena, simbolizira je najavljujuća hodočasnima nemuštvost i čvrstost Petrove Stolice.

PHILIPPO PROSLAVE SVETE GODINE uputili su do sad svojim vjernicima pastirske poslanice i biskupi Irske, Belgije i Holandije. Sve one ističu duhovni cilj Svete Godine.

CHEYEN CHUN SU, metodistički biskup u Koreji, nedavno je krljen i primljen u katoličku Crkvu. 1919. godine bio je među potpisnima rezolucije, koja je tražila nezavisnost Koreje, i stoga je bio odučen na dugogodišnju robiju. 1919. upoznao se je prvi put s naukom katoličke vjere. On obratio se tek nekoliko punih trideset godina. Na svom krljenju uzelo je ime obćeraćnika Pavla.

Sv. Kazimir

Rođen se g. 1488. u Kralcovu od oca poljskoga kralja Kazimira IV. i majke Elzabete. Odgajao ga je učeni kanonik Ivan Duhovž. Kad sv. Misa je bio tako pobožan, da je slitio anđelu.

Kao mladić ustajao je noću, da se pokloni Isusu u prevremet oltarskom Sakramentu. Osobito je nježno ljubio svetlu Djevicu Mariju, koju je svao svojim dragom Majkom. Njoj tu čast ispejvao je pjesmu: «Svaki dan pjeva hvalice, dušo moja, Marijo! (Omni die hinc Marae). U toj je pjesmi izlio svu svoju nježnu ljubav, svoj zanos, odanost i svoju privrženost premo prečistoj Majci Božjoj. Njoj za ljubav zavjetovao je Bogu i vječno živostanovstvo.

Cijeloga života vršio je ovaj nevini mladić oštru penenju, nosio je pokornički pojas, spavao na tvrdu tlu i često postio. Siromasna je bila i ljubav kao samom Kristu. Dijelio je je obilnu milostinju. Zato ga prozvaše ocom sirotinju.

U dvadesetogodišnjem je teško obolio. On je u bolesti govorio: «Moj život, moja sreća, moje zdravlje je samo Krist Gospodin. Moja je želja raslovičiti se i biti s Kristom». Sam je prorečio čas svoje smrti. Kad je primio sve.

KAO USPOMEMU na 138 studenata, poginulih u prolom svjetskom ratu sa sveučilišta u Detroitu (USA), podignut je u velikoj statuu (kip) tatijske Majke Božje. Statuu odlikuje skuplji su se. **200.000** dolara.

te Sakramente, poljubio je Raspele i ispejvao svoju anećesku dušu dne 4. ožujka 1484. u Vilni, gdje je bio i sahranjen u crkvi sv. Starzelava.

G. 1604. bio je otvoren njegov grob. Svevećio je tijelo bilo pjevama sačuvano, a pod demom sljepocinom našli su prijesle njegove pjesme Majci Božjoj.

Poljaci ga štaju kao svojega zaštitnika.

Veličanstven prizor

Oblačan, sjetan dan mjeseca studenoga nagnuo se posvema; eno ga zalazilo i vjetrovi nepravat...
Što bi okom trenuo, divan prizor na zapadu zaski, najjednom se oblaci razmaknu, i kaznu se krenu veliki sunčana ploča, veličanstven kolut ublažen, smirena grimizna žara...

Još ljepše! S ruba pućine sunce na smiraju raskrsire sve naokolo divotrazake, pa ih na pozdrav šalje površnom morskom umornom kraju...

Mimo lovorike, iznad granate palme, obrubom jevanjske crvene ruže žarke padravne zrake obasjahu se mojoj sobi visoke fikuse i aparaguse pri trajnoj pokasnoj straži milog Raspele o zidu...

Zanesen do suza gramotah kratko-trajlan veličanstven prizor...
I pomislili, kako je krasna smrt Bogu vjernih duša: blaćeni, koji u Gospodinu umiru! Lepota vječnog Sunca sjaje im do imovjeka!

Nastupila je korizma. Vrijeme sabljnosti, posta i molitve. Vrijeme premo za uskrasnu duševnu obnovu. I današnji Polonci Crkva nam upućuje značajne riječi sv. Pavla: «Sve sad je vrijeme obilne molitvi, sad je vrijeme spasonosa.» Ako su ove riječi prikladne za svako korizmeno vrijeme, one su tim prikladnije za korizmena doba Svete Godine. U Svetoj Godini Crkva nam širon otvara rizičnu Božje Milosti. Ne smijemo propustiti, a da se tim blagom i mi ne okoristimo, da se ljubavlom oproštenjem obilno ne poslužimo. Sveta Godina prema naklamanu Sv. Oca mora biti godina kršćanske obnove cijelog katolčkog svijeta, a u Svetoj Godini Korizma je najprikladnije vrijeme za rad oko oživljenosti ovog uzvišenog cilja.

Davao, svijet; i naše vlastite strasti sa najvećim negom, koji našega napredka u duhovnom životu. Svakoadašnje smo izloženi navalaom svih neprijatelja naše duše, svakodnevno nas saliježu nastupi, Svadavanje napasti, te je prvi i najvažniji uvjet svakog duhovnog napredka. Kršćanin, koji nije dopio ni dotle, da se s uspjehom bori s napastima, a je još postojati ni temelje svome duhovnom životu.

Naš božanski Spasitelj Isus Krist htio je u svima postati jednak narasu, osten i grjeahu. On je bio, da naša duša prednjem u svaku odbru pa nam je primio i primjer, i u tome, kako se imasmo boriti s napastima. U današnjem Evaselju apostol Matej nam pripovijeda, kako je Isus bio izložen napastima davila. Poslije nego što je Isus bio četvrti dan u postu i molitvi pristupio Mu je davao u namjeri, da Ga napastuje.

Isus se je odlučio odupri napastima davila. Nije se njime uputio ni u nasprave ni u pogodašnja. Na svakom napadu davila Isus je odmah našao prikladan odgovor tako, da je davao ponižen i pokunjen moraž otići. Anđeli su onda pristupili Isusu i služili Ga.

Evo i nama primjera, kako se mora mo držati u napastima. Ne smije tu biti nikakvog pogodašnja, n-kakvog besuštianja. Upuštanje u pogodašnja neminovno vodi porazu. Bez ikakvog odlaganja moramo napast odrići i utići se pomoću Božjoj i zagovoru svetaca. Napasti nas s druge strane ne smiju uznemiravati. Ne smijemo misliti, da će nas napasti, mimo č, ako tijelo pestom trapimo i ako molitvama dušu uzidimo. Sta se više približavamo Bogu tim će vjerovatno nastajati davila bli bez obzirima. Ali, bez obzira na sve napaste davila svijeta i tijela, mi moramo taj davila poduzimati sve, da se u svemu pokazemo kao sluge Božje u mnogoj strpljivosti u nevoljama, potrebama i tjeskobama... u postu, štitoči i dobrot, u Duhu Svetomu, u ljubavi, koja se ne pretvara... (iz današnje poslanice). Ako budemo postupili u smislu ovog uputa sv. Pavla, ako budemo obilno koristili štedivost molitve, onda budimo sigurni, da će se nama ostvariti ono, što Bog obćava u uzalozj poslanej današnje sv. Misa: «Zavaj će me i ja ću ga uslišati, z-bavić ću ga i proslavit.»

Čeću puta kroz sveto korizmeno vrijeme molimo liturgijsku molitvu današnje sv. Misa: «Bože, koji svoju Crkvu svake godine čistiš četrdesetdnevnom postom, dai obitelji svojoj po Gospodinu našem Isusu Kristu, da dobru djelima poslujemo ono, što od tebe nastoji dobiti odricanjem. Amen.»

JUŽNO-AFRIČKA VLADA, poznata zbog svojeg rasističkog stava prema urođenicima, prijeti katoličkim školama za urođenoj Katoličkoj krugovje Stokoto su protestirali protiv slabihtendencija, no za sada svi protesti izgledaju uzaludni.

«STELLA MATUTINA», inusovački kolegij u Feldkirchu (Austriji), koji su isusovci prodali za vrijeme nacističke vladavine u Austriji, sada je sudskom odlukom vraćen starim vlasnicima. Sud je ovu odluku donio na temelju dokaza, da je kolegij bio prodan samo zbog prisilne okupatorskih i nelegalnih vlasti u Austriji.

Smisao pozniznosti

Još kao dijeca na satovima vjeronauka mi smo slušali o pozniznosti. Nostojali smo i da se vježbamo u ovoj vrsti kršćanskoga života. Znamo, da nam je više puta, barem donekle, uspjelo, da dostignemo n. e želje, koje su očrtavale pozniznost, koju je toliko svece uzdigla od onoga uzvišena mjesta, koje nam izgleda nedostizivo.

Iz životopisa svetaca znamo, da su oni osobito nastojali izvršiti vrlinu pozniznosti na različite načine, ali da je jedan način bio od naročite vrijednosti, a to je način potpunog suzbiivanja svoje osobe i svoje ličnosti.

Potislunji svoju ličnost, a ostavili drugima, da se ističu, da budu pred nama, da nas možda pravim stavom i uvjerenje, što to je takvo zatajivanje samoga sebe.

Teško je zatajiti samoga sebe. Teško je priznati svoje pogriješke. Teško je dati bližnjemu prednost, za koju mi mislimo, da je imamo. Teško je odreći se stanovitog uživanja i to prepuštiti drugome. Teško je potpuno izvršiti zakon Božji. Da, teško je, ali, kad to ne bi bilo teško, onda ni pozniznost ne bi bila vrлина to bi bila samo jedna vježba, koju bi svatko mogao usavršiti: više li manje, a da se ni ona sama ne bi osobito isticala.

Jedan pisac, pišući o životu Isusovu veli: »Njegove su zapovijedi teške, one od nas traže, da budemo kao zmije, kao golembe i kao ljiljani. U pozniznosti srca možemo razumjeti tajnu ovoga traženja i vinuti se do onakvog razumijevanja, koje je potrebno, da shvatimo sadržaj same vrline pozniznosti. Koliko samo preljeva ima u zahtjevima Isusovim, koliko samo protivurječja, koja samo takva izgledaju najkorisniji duši, koja je čisto zalonsa, a morala bi biti radonsa, jer nosi u svome križu Njega, koji nam pomaže u svim odgonetkama zagonetki svoga zakona.

Sveci su osobite njegovali pozniznost. Ta se je pozniznost očitovala u svim oblicima. Najljepše je onaj oblik, koji vidimo u ljubavi prema bližnjemu. Uzimimo primjer onih misionara i misionarki, koji njeguju gubavce. Ne žive oni samo u neprestanoj opasnosti zaraze, nego žive daleko od ljudi i svega onoga što im danas nazivamo kulturnim životom.

Gdje se osobite vidi suverena gnušnost i pomanjkanje pozniznosti? Vidi se u našem postupku prema našoj vlastitoj savjesti, koji nalazi svakovrsta opravdanja za sve svoje postupke. Ona čak ne priznaje mnoge stvar, koje bi moralna priznati, pa i sablaznila one mlake duše, koje misle, da je život u vjeri samo izvršavanje vanjskih obreda. Put svih obraćenika bio je put kroz sv. Ispovijed. Tek poslije nje oni postadoše djeca Božja, djeca sv. Jela. Tu, u Ispovijedaonici, bilo im je najteže pokoriti se i priznati svoje slabosti, a istovremeno odlučiti, da će se popraviti, jer, ako želimo nositi bijelo odijelo, onda ne ćemo hodati kroz blato. Nije moguće, da nas barem ne bide poprskati toliko, i nažalost vrlo mnogo prolaznici.

DOBROTORNOST I ZAHVALNOST

Jedan ruski pjesnik pripovijeda: »Gospodin Bog priredio je u nebu tri dana prije Božića gozbu i na nju pozove sve kreposti. Bile su to same odlične gozode, u nebu vrlo objubljeni i rado vidjeni gosti. Među ostalim dođu i dvije, koje se nikada prije toga nigdje nisu susretale, pa su se nekako čudno gledale. Nebeski domaćina to opazi i požuri se, da ih riješi neprilike, pa ih predstavi jednu drugoj: »Gospoda Dobrotornost — Gospoda Zahvalnosta.

To je priča, dakako. Ali je ljetina ono, što nam ona govori. Zapravo se vrlo rijetko dobrotornost i zahvalnost nađu zajedno.

Mislite možda, da nije tako? Ipak, zagledajte se malo u svoju dušu, metnite ruku na srce, pa recite iskreno, nije li tako?!

Iz katoličkog svijeta

400-GODIŠNICU svog opstanka proslavilo je nedavno katoličko sveučilište u Dillingenu (Bavarska). Povijest bila su prisutna i crkvena i državna lica. Među pitanjima, koja su se raspravljala u vezi s ovom proslavom, bilo je pitanje proširenja ovog sveučilišta i na laike, jer za sada obuhvaća samo studente teologije. Od problema, koji najviše muče omladinu, spomenut je među ostalim i sarkovski eksperimentalizam, na je stoga istaknuta važnost širenja kršćanske filozofije među omladinom.

OBRAČUNA U ENGLSKOJ. Evo nekoliko posljednjih statističkih podataka o broju obraćenika na katoličku vjeru u nekim engleskim biskupijama. U biskupiji Liverpool bilo je prošle godine 1.234 obraćenika, vjernika ima sada 423.292, u biskupiji Lancaster bilo je obraćenika 580 na 111.464 vjernika; u biskupiji Birmingham 1.100 obraćenika na 222.000 vjernika, a u biskupijama Hexham i Newcastle 6.000 obraćenika.

RICHARD PURCELL, profesor historije na katoličkom sveučilištu u New-Yorku, umro je početkom mjeseca siječnja o. g. Purcell je bio član mnogih historijskih akademija, a njegova knjiga »Američka nacijas upotrebljava se kao udžbenik na američkim katoličkim školama.

MEĐUNARODNI KATOLIČKI DIOCIJUVI URED održao je u Haagu (Holandija) svoj drugi kongres. Na kongresu bili su prisutni delegati 16 nacija. Raspravljano je o svim pitanjima, koje bi katolički odgojitelji trebali poduzeti za odgoj i zbrinjavanje djece, među ostalim pitanja negativnih i pozitivnih odgojnih elemenata u suvremenoj štampiku i radu.

POVIJEST TRIDENTSKOG KONCILIA od Alberta Jedinca pripisao je izlaziti u Italiji kod nakladne kuće Morcelliana. Hubert Jedin pripremao je ovo djelo kroz dvadeset godina, pa se stoga očekuju najljepši podvodi njegova rada. Do sada je izišao prvi svezak, a očekuje se da će uskoro izići još tri sveska.

NA IZOLIRANOST BANSKIH KATOLIKA od katoličkog svijeta lučno se nedavno danski katolički list »De Mandebø» Pored izoliranosti (osamljenosti) danski katolički list naveo je kao razlog nepopularnosti katolicizma u Danskoj nestašice svećenika, kojih ima u svemu dvadeset Nijemaca.

NAGRADE ZA KNJIZEVNI RAD dobili su sijeđeći američki katolički književnici. Leo Brady za roman »Ostrica sudbine», Thomas Morton za »Sedam gorskih pripovjedaka» i Dietrich von Hildebrand za »Preobraženje Kristovo».

U PANAMI (Srednja Amerika) počelo je nedavno izlaziti novi katolički tjednik.

STUDENTI njujorškog katoličkog sveučilišta pomogli su nekolicini palestinskih studenata-izbjeglica i omogućili im studij na isusovačkoj teologiji u Libanonu.

NOVI FRANJEVAČKI SAMOSTAN grade u Japanu njemački franjevcimisionari.

»INTRODUZIONE ALLA PSICOLOGIA» (Uvod u psihologiju) od Anthonia Gemellia i Giorgia Zuninija izšla je u roku od godinu dana u dva izdanja. Već samo to svjedoči o njezinoj popularnosti.

CENTAR KATOLIČKIH SOCIJALNIH STUDIJA osnovan je u Firenci. Ovak centar povezuje u socijalnom radu i studiju najsuvremenije talijanske katolike. Vodi ih dominikanae p. Reginaldo Santilla.

SVETIŠTE SV. ANE BRAUPRE u Quebecu (Kanada) posjetilo je prošle godine preko milijun hodočasnika. Računa se, da je od 1858. g. posjetilo ovo svetište oko 21 milijun hodočasnika.

KATOLIČKO ŠKOLU, čiji su zidovi građeni od stakla, sagradili su američki katolici u gradu Monterro.

U **ŠKOTSKOJ** ima svega 721.000 katolika. Ukupni je broj stanovništva u Škotskoj pet milijuna. Zadržani je 80 godina broj katolika podvostručio.

PREDAVANJA O KATOLIČKOJ AKCiji održavala su se u Rimu na četiri crkvena sveučilišta od 30. siječnja do 4. veljače.

MONTÉ CASSINO, čuvena stara benediktinska opatinja u srednjoj Italiji, koja je skoro do temelja razrušena od bombardiranja u ratu, djelomično je već obnovljena. Kod odstranjivanja ruševina »kopanja novih temelja otkriven je poganski hram koji je bio posvećen Jupitru.

»**POVEDA MIRA**» zvat će se crkva, koju podižu katoličke cije cjelokupnog svijeta skupljanjem dobrovoljnih priloga, a koja bi imala biti podignuta na uspomenu nastojanja Sv. Oca Pija XII. za očuvanje mira među narodima.

HODOČAŠE SVJACRSKIH SE LJAKA. — U Rimu boravi od 24. veljače do 5. ožujka veliki hodočašće svjacrskih seljaka. Svjacrski seljaci će iskoristiti i znaku vrijeme, kada još nema poljoprivrednih radova, da dođu u Rim i da se okoriste velikim ljubavljinom oproštenjem te da se poslone sv. Ocu. Hodočašće organizira Savez svjacrskih seljaka i predviđa se, da će učešće u hodočašću biti veoma brojno, osobito, jer će hodočasnici uživati posebne povlastice.

KARDINAL FRINGS, nadbiskup kölnski, a posebnom pastirskom pismu poziva na umjerenost u pokladama. Upozoruje, da u današnjoj zapadnoj Njemačkoj ima sedam milijuna i desetotilijuna nezaposlenih kao i preko sedam milijuna bjegunaca iz istočnih krajeva Njemačke.

BJEGUNACA iz Palestine ima danas preko 300.000. Osim toga ima 310.000 bjegunaca iz Transjordanije.

MEĐUNARODNO KRŠĆANSKO SOCIJALNO UDRUŽENJE, koje je osnovano u veljači 1948. g. u St. Gallenu (Švicarska) s ciljem, da radi na širenju kršćanskih socijalnih ideja u svijetu, započelo je koncem prošle godine i latinskoj mislesnog biltena »Argenti-pa». Ovak bilten, kao što i samo udruženje, ima mnogo širu osnovu od nedavno osnovane organizacije kršćanskih sindikata.

PROTESTANTSKE SEKTE u USA preko 29 svojih glavaru izjasnile su se negativno na poziv za jedinstvo crkava, koji je sv. Otac Pijo XII. uputio prilikom otvaranja Svete Godine. Ovi su izjavili, da im je »sintina» i »salobna» važnija od jedinstva akcije.

ARGENTINSKI HODOČASNICI, koji su stigli u Rim na proslavu Svete Godine, posjetili su najvažnija svetišta talijanskog katolicizma: Navelli, Pompei i Aziz.

OŽUJAK 1950

Dani	Rimokatolički kalendar
Srijeda	1 Abin b. Kvatre
Četvrtak	2 Simplicije, Bazelj (Vlad)
Petak	3 Kuzilunda d. i. Maria m.
Subota	4 Kazimir, Budimir ☉
Nedjelja	5 2. Kor. Pačista, Kost. Hedr.
Ponedjelje	6 Perpetua i Felicitas
Utorak	7 Toma Akvinski
Srijeda	8 Ivan od Boga
Četvrtak	9 Franciska Rimska ud.
Petak	10 mučenika
Subota	11 Heraklije Eulogij ☿
Nedjelja	12 1. Kor. Besnamca, Grgur V.
Ponedjelje	13 Rozalija Njezfor Kristina
Utorak	14 Matilda
Srijeda	15 Longin m. (Zarko)
Četvrtak	16 Heribert b. Cirjak
Petak	17 Patriceje
Subota	18 C. J. Jus. Eduard ☿
Nedjelja	19 4. Kor. Sredop. Jošt p. BD
Ponedjelje	20 Niketa
Utorak	21 Benedikt
Srijeda	22 Oktavijan, Vladislav
Četvrtak	23 Oton b. Pelagija m.
Petak	24 Gabriel arkanđeo
Subota	25 Blagovijest
Nedjelja	26 5. Kor. Grana, Euzab. ☿
Ponedjelje	27 Ivan Damae, Rupert
Utorak	28 Ivan Kapistran
Srijeda	29 Euzazij m., Jona m.
Četvrtak	30 Kvirin, Viktor m.
Petak	31 7. Zal. BDM. Benjamin

Srce Isusovo naše spasenje

Borba je život ljudski na zemlji, — kaže apostolji Job. I u toj svakodnevnoj borbi, dok mi ljudi trčimo i borimo se za naše vremenite brige i potrebe, veoma često zaboravljamo na ono, što je više, što je važnije i vrednije: na našu dušu. Očitavo svoje biće, sve svoje nastojanje i brigu poklanjamo tijelu i njegovim potrebama, a zaboravljamo i puštamo po strani vječno spasenje naše duše.

A ipak se vrijednost samo jedne jedine duše ne može mjeriti s ničim na ovom svijetu. Sv. Toma Akvinski kaže: »Vrijednost je duše jedne duše je veća nego vrijednost čitavog stvarnog svijeta.

Naš Božanski Spasitelj je zato došao na svijet da izbavi i spasi naše duše. Njegove zasluge su nezamjerne. Vrijednost njegove presвете Krvi, koju je prolio za nas neprocjenjiva. Iz te bogate riznice dijeli nam Isus svoje darove preko različitih duhovnih vjebina, molitva i pobodnosti. U novije vrijeme se osobito profilira pobodnost devet prvih godina na čast Božanskom Srcu Isusovu. A zašto se je ta pobodnost toliko razgraničila? — Možemo reći tako, jer ni u jednu pobodnost nije vezano takovo obećanje kao u ovu. To obećanje daje je Spasitelj jednoj pozniznoj redovnici, da ga ona saopći ljudima. Bila je to sv. Margareta Alacoque (Alakok).

Božanski Spasitelj joj je rekao: »Obećajem ti u preobilnom milosrđu svoga Srca, da će moja svemoguća ljubav dati svima onima »tjbi se budu pričestili svakog prvog petka neprekidno kroz devet mjeseci, milost zadnjega pokajanja. Oni ne će umrijeti, u mojoj nemilosti i bez svetih Sakramenata, a moje će Srce biti za njih uočeno u ovom zadnjem času.» Tko dakle obavi dobro tu devetnicu, tome sam Spasitelj obećaje »milost zadnjega pokajanja» i da ne će umrijeti bez svetih Sakramenata. A što je na svijetu važnije nego da čovjek osigura spasenje svoje duše?

Što ćemo dakle činiti? — Treba odlučiti da ću kroz devet prvih petaka u mjesecu i to bez prekida obaviti sv. Ispovijed i Pričest s tom nakanom da se daje zajedno s Božanskom Srcu i da dobijemo obećanu milost.

Što je lakše od toga? U toj m je rukom svoje spasenje. Da se tako nešto lagano traži za održavanje tvogaja tijela, ti bi i stostruko toliko učinio, a koliko bi vije morao činiti za svoju dušu? Ako nisi još započeo veliku devetnicu spasi, počni ovoj mjesec Božanski Spasitelj je poziva. Nemoj zalupati svoje duše pred njim. On je tvoj najbolji prijatelj, Spasitelj i Bog. Njemu možeš povjeriti sve svoje brige. On može i hoće pomoći. Nemojmo se oglušiti, kad nas poziva: »Dodu te k meni svi, koji ste umorni, opterećeni i ja ću vas okrijepiti.»

GLAS PRAVOSLAVNIH O SVETOJ GODINI.

— Kancelar grčko-pravoslavnog patrijarhata je prigodom otvorenja Svete Godine u Rimu dao povamla izjavu, u kojoj je među ostalim rekao: »M: pripložit katoličkoj Svetoj bismo se priključili katoličkoj Svetoj godini, ali molli: za jedinstvo svih kršćana. Težnja za sjeđinjenjem svih kršćanskih crkava je dostojna svake hvale i mi nemarno ništa protiv toga. Da pače, mi se rado sjeđinjujemo u molitvi sa svima onima koji iskreno teže ovom velkom cilju.»

NAŠI POKOJNICI

Jakob Ladje, kapelan u Seinsici. Rođen 1919. u Macincu. Reden 1944. Umro je 12. XII. 1949. u bojniu u Beogradu. Ondje i pokopan.

Andrija Baršić, upravitelj štape u Kruščiu. Rođen u Levanskoj Varoši 1910. Reden 1938. Umro 4. II. 1950. u Kruščiu. Ondje i pokopan 6. II. 1950.

Ignacije Rešić, bivši generalni viškar za Međumurje, začamni kanonik i župnik u Seinsici. Reden 1888. u Prelogu. Reden 1909. Umro u Seinsici 11. II. 1950. Tamo i pokopan 13. II. 1950.